

Derek Prince: VERA IN DELA

Sporočilo evangelija je osupljivo enostavno in je sestavljeno iz zanesljivih zgodovinskih dejstev. To je zelo pomembno, ker je zato evangelij drugačen od katerekoli meni poznane religije. Evangelij ni samo sistem znanja, ne samo filozofija, niti samo teorija, ampak je popolnoma ukoreninjen v dejstvih človeške zgodovine in je zato samo resničen ali lažen, nič vmes. Verjamem, da je resničen, verjamem, da to daje krščanstvu čisto drugačen značaj od katerekoli druge svetovne religije, kot npr. islam, Mohamedova religija. Mohamed je, kot je rekel, dobil razodetje od angela v votlini, ampak nima nobene povezave z dogodki človeške zgodovine, nobene osnove v resničnih zgodovinskih dejstvih, nobene potrditve v človeški izkušnji. Sporočilo evangelija pa temelji na dejstvih človeške zgodovine in je preverjena z učinkom, ki ga ima na človeška življenja, torej s človeško izkušnjo.

Kaj je evangelij? Lahko greste v veliko cerkva veliko nedelj in poslušate pridiganje tistega, kar oni imenujejo evangelij, a ga sploh ne boste slišali. V 1 Korinčanom 15,1-5 Pavel definira, kaj je evangelij: "*Spominjam vas, bratje, evangelija, ki sem vam ga oznanil. Vi ste ga tudi sprejeli in v njem vztrajate. Po njem se tudi odrešujete, če se ga tako držite, kakor sem ga vam oznanil; sicer ste vero sprejeli zaman. Zakaj izročil sem vam predvsem to, kar sem tudi prejel, da je Kristus za naše grehe umrl, kakor je v pismih; in da je bil pokopan in da je tretji dan vstal, kakor je v pismih.*" To pomeni, da je evangelij sestavljen iz treh enostavnih zgodovinskih dejstev: Kristus je umrl za naše grehe, bil je pokopan in tretji dan je vstal od mrtvih. Verjamem, da moramo vedno pred ljudmi poudarjati ta tri dejstva, ker je v njih naše odrešenje. Veliko je lahko pridiganja, ki je čustveno in vznemirljivo, a ne predstavlja evangelija.

Nedavno smo bili v Pakistanu, med skoraj povsem muslimanskim narodom, in oznanjali evangelij. Videli smo dramatične rezultate: čudežna ozdravljenja in okoli osem do devet tisoč ljudi, ki so priznali svojo vero v Kristusa v devetih dneh; tretjina je verjetno bila muslimanov. Vse, kar smo delali, je bilo oznanjevanje evangelija: da je Jezus umrl, bil pokopan in vstal od mrtvih. Vsaka naša pridiga je temeljila na teh treh bistvenih dejstvih evangelija. Sveti Duh je dal svojo potrditev temu, ker On potrjuje to, kar želi slišati; in slišati želi evangelij. Glavna priča resnice evangelija je starozavezni del Biblije, druga priča pa je človeško pričevanje, vendar ima manjšo avtoriteto od preroškega Svetega pisma Stare zaveze.

Pavel še na enem mestu (Rimljanom 4,22) na podoben način govori o evangeliju: "*Zato se mu je (Abrahamu) tudi (njegova vera) štelo v pravičnost. Ni pa zapisano samo zaradi njega, da se mu je štelo, ampak tudi zaradi nas, ki se nam bo štelo, če bomo verovali v njega, ki je od mrtvih obudil našega Gospoda Jezusa, ki je bil dan v smrt zaradi naših grehov in je bil obujen zaradi našega opravičenja.*" Spet sta središčni dve dejstvi: Kristusova smrt in njegovo vstajenje. To moramo verovati, ker je v tem bistvo vsega. Beseda opravičenje je zapletena teološka beseda; dobesedno to pomeni "narediti pravičnega". Če verjamemo, da je Bog predal Jezusa obsodbi za naše grehe in ga ponovno obudil za naše opravičenje, nam Bog to šteje v pravičnost. Imamo se za pravične na temelju vere v ti dve dejstvi. Tisti, ki ne verjamejo v Jezusovo fizično vstajenje, nimajo gotovega odrešenja.

Pravičnosti ne dosežemo tako, da se zanjo trudimo, da zanjo delamo. V Rimljanom 4,5 Pavel pravi: "*Temu pa, ki ne opravlja del, toda veruje vanj, ki grešnika opravičuje, se v pravičnost šteje njegova vera.*" Če želiš prejeti opravičenje od Boga, moraš najprej prenehati poskušati to zaslužiti sam, ker to ni mogoče, to je dar. Dan nam je na temelju naše vere v to, kar je Jezus naredil. Preden je umrl, je rekel: "*Dopolnjeno je.*", kar pomeni, da nam ni potrebno delati nič drugega, razen da verjamemo. Opravičenje se torej doseže z vero brez del. Dvomim, da mi to dovolj poudarjamo. Še vedno je mnogo dobrih obiskovalcev cerkva, ki nikoli niso prenehali delati, še vedno poskušajo nekaj zaslužiti pri Bogu. So stvari, ki jih lahko zaslužimo pri Bogu, a odrešenja in opravičenja ne. V Efežanom 2,8-9 pravi Pavel: "*Z milostjo ste rešeni po veri; in to ne iz sebe, Božji dar je; ne iz del, da bi se kdo ne hvalil.*"

Mi se nimamo s čim hvaliti. Problem človeškega rodu je, da se religiozni ljudje radi hvalijo. Želijo imeti nekaj, na kar so ponosni. To je motiv religije del kot je islam. Ti ljudje mislijo, da so pri Bogu nekaj zaslužili. Ker je ponos eden od temeljnih problemov padlega človeka, bo vsaka religija, ki apelira na ponos, imela naslednje: lahko rečeš najbolj neumno stvar, a vseeno lahko zbereš okoli sebe ljudi, če jim rečeš, da oni edini verujejo v resnico, da so oni ljudje, ki so dobili razodetje. To je temelj

vsakega kulta in sekte. Razlog, da mnogi ljudje ne marajo evangelija, je, da ne daje prostora človeškemu ponosu, ker se nimamo s čim hvaliti.

Čeprav opravičenje ne prihaja iz del, so dela zelo pomemben del naše vere. Ti dve stvari morata biti usklajeni. Biblija v Pregovorih pravi, da moramo hoditi po sredini poti in ne zaviti ne levo ne desno. To je težko in malo kristjanov to doseže. Moramo preprečiti pretirano poudarjanje, da opravičenje ni od del, prav tako pa tudi, da je od del. Oboje je napačno: nekateri toliko govorijo o milosti, da nimajo del, drugi pa spet toliko o delih, da nimajo milosti. To, kar mi rabimo, je prava kombinacija milosti in del.

Milost je tisto, kar nezasluženo prejmemo, dela pa so tisto, kar mi počnemo. Dela imajo svojo vlogo, a nam ne prinašajo odrešenja. Ko smo odrešeni, potem pridejo dela. Jakob, ki je bil zelo praktičen človek, v svojem pismu (2,24) pravi: "*Vidite (potem, ko navede več primerov), da se človek opravičuje iz del in ne samo iz vere.*" To ni v nasprotju s tem, kar pravi Pavel, ki pravi, da opravičenje sprejmemo z vero brez del. Jakob pa pravi, da potem, ko sprejmemo opravičenje, to mora biti rodovitno. To je tisto pravo ravnotežje. V 26. vrstici namreč nadaljuje: "*Kakor je namreč telo brez duha mrtvo, tako je tudi vera brez del mrtva.*" Vera, ki je samo priznavanje in ne daje rezultatov v našem življenju, je mrtva. Mrtva vera pa dela mrtve kristjane.

Katera dela potem pristajajo živi veri? To je ena velikih osrednjih tem Nove zaveze, a je tudi ena od skoraj pozabljenih v današnji Cerkvi. Vse pismo Galačanom v osnovi govori o tem, prav tako je veliko o tej temi v pismu Rimljanom in drugih odlomkih Nove zaveze. Sedaj vam želim govoriti o tem. Moje ozadje je filozofsko, saj sem navajen na analiziranje. To ni lahko. Božja beseda ni vedno prav lahka, včasih se moraš potruditi. Mlad človek, ki želi postati ekspert elektronike, ve, da mora temu posvetiti ves svoj um; naučiti se mora določena dejstva in kako so ta dejstva povezana med seboj. Enako velja za evangelij, vedno ni prav lahko. Pogledali bomo odnos med vero in deli.

Prva in najvažnejša izjava v zvezi s tem je, da se nam ni potrebno držati Mojzesovega zakona, da bi dosegli opravičenje pred Bogom. Z izpolnjevanjem zakona se ne moremo opravičiti pred Bogom. Kateregakoli zakona. Nedavno sem rekel skupini ljudi, ki so hodili v cerkev, da krščanstvo ni sistem pravil, in so zazijali od presenečenja. Krščanstvo ni gomila pravil. Lahko to sprejmete? To ni samo neki drugačen zakon od Mojzesovega zakona. Večina cerkva, ki pridiga o milosti, posebno protestantskih cerkva, pravi, da ni pod Mojzesovim zakonom. So pa zato ustvarili svoj zakon. Vsaka religiozna skupina je ustvarila svoj zakon: katoliki imajo svoj zakon, baptisti svojega, binkoštniki svojega, vendar je dejstvo, da nihče ne more doseči opravičenja s tem, da se drži Mojzesovega ali kateregakoli drugega zakona. Izpolnjevanje baptističnega zakona te lahko naredi dobrega baptista, a to ne pomeni, da si opravičen pred Bogom. Na pamet vam lahko zdeklamiram vse binkoštni zakone; ti me niso naredili opravičenega, nasprotno, zaslužili so me. Govorili so o svobodi, a je sam nisem imel, ker se nisem soočil s to temo.

Rimljanom 3,20: "*Zato se z deli postave ne bo opravičil pred njim noben človek, kajti po postavi se greh le spozna.*" Kaj dela zakon? Govori in kaže nam, da smo grešniki. Zelo točno in pomembno, ker moramo vedeti, da smo grešniki, da smo lahko (od)rešeni. To, kar smo prebrali, pravi "z deli postave", kar kaže na določen zakon, vendar v grščini to ni pisano z velikim Z, kar je ogromna razlika. Tako se z deli postave (zakona) nobeno človeško bitje ne bo opravičilo pred Bogom, pa naj bo to Mojzesov, baptistični, katoliški - ni razlike. Če vas to ne preseneča, verjetno niste razumeli pravega pomena, ker to navadno obrača na glavo dojemanje večine kristjanov.

Rimljanom 6,14: "*... kajti greh ne bo gospodoval nad vami, ker niste pod postavo, ampak pod milostjo.*" Pomen tega je osupljiv: če ste pod postavo, bo greh vladal nad vami, če pa ste pod milostjo, greh ne bo vladal nad vami. Dokler ste pod postavo, bo greh imel oblast nad vami. Pod zakonom in milostjo pa se ne da biti hkrati, treba je izbrati med njima. Niste pod zakonom, ampak pod milostjo, zato ste svobodni od greha. Če vam to ne vzame sape, dvomim, da ste me slišali.

Rimljanom 7,4: "*Zato ste tudi vi, bratje moji, po Kristusovem telesu postavi umrli, da ste last drugega, namreč njega, ki je vstal od mrtvih, da sad obrodimo za Boga.*" Mi smo umrli zakonu po Kristusovem telesu. Ko je Kristus umrl, je naš stari človek, ki je bil pod zakonom, umrl v njem. Zadnje, kar zakon lahko stori, je, da te usmrti, ko pa to stori, več nisi pod njim. Mi smo umrli v Kristusovem telesu, da nismo več pod zakonom.

Rimljanom 7,5: "*Kajti ko smo bili v mesu, so grešne strasti, zbudane s postavo, delovale v naših udih, da smo obrodili sad za smrt.*" Ste slišali? Zakon (postava) prebudi grešne strasti. Zakon torej oživlja greh. Pavel v nadaljevanju pravi, da ko zakon pravi "Ne poželi!", to v njem zbudi vsako vrsto poželenja. To veste tudi za svojega otroka, hčerko na primer. S soprogom greste na večerjo in se vrnete. Mala hčerka je premetala vso omaro z lepimi ženinimi oblekami. Ker ji niste rekli, da tega ne sme, ji sedaj rečete, naj tega nikoli več ne naredi. Kljub temu je naslednji teden enako. Kaj jo je pripravilo do tega? Dejstvo, da ste ji rekli, da tega ne sme več narediti. No, sedaj ste se razjezili. Pavel pravi, da zakon ustvarja jezo; kjer ni zakona, tudi prestopka ni. Dokler ji niste rekli, da tega ne sme storiti, se niste jezili, ker ni vedela. Ko pa ste ji povedali, pa je to spet naredila, ste se razjezili. Reči, da tega ne sme početi, ji ne bo preprečilo, da to vseeno naredi.

Rimljanom 10,4: "*Kajti konec postave je Kristus, v opravičenje vsakemu, ki veruje.*" To je zelo pomembna vrstica in samo z navdihom svetega Duha je Pavel to lahko tako točno izrazil. Ko veruješ v Kristusa, nisi več pod zakonom, zakon nima več pravic nad teboj ne moreš se opravičiti z izpolnjevanjem zakona. Vendar, pozor, pravim samo, da je konec zakona za opravičenje, ne pa konec zakona kot dela Božje besede ali Izraelove zgodovine. To torej ne izničuje Mojzesovega zakona kot Božje besede, vendar to ni od Boga določeno sredstvo za opravičenje. Ne zato, ker bi v zakonu bile luknje ali napake, ampak ker nam zakon govori, da smo se rodili z grehom v nas. Biblija pravi, da smo vsi rojeni z upornikom v nas. In veste, kaj je Božje zdravilo za upornike? Usmrti jih. On se ne igra s takimi, ne pošlje jih v cerkev, niti jih ne uči zlatih pravil - ubija jih. Dobra novica pa je to, da se je ta kazen zgodila takrat, ko je Jezus umrl na križu in je bil naš stari človek razpet z njim, da ne bi več bili sužnji greha. Eno je dobiti oprostitev greha v preteklosti; to je sicer čudovito, a ni dovolj, dokler upornik živi znotraj tebe. Hodiš sicer v cerkev, izpoveduješ se grehov, duhovnik ti pravi, da ti je oproščeno in to je čudovito. A ko odideš, še vedno grešiš v istih stvareh, ker je upornik še vedno znotraj tebe. In Božje zdravilo zanj je, da ga usmrti. Vendar je Božja milost, da je to bilo na križu in se je zgodilo Kristusu, ko je umrl na križu; naš stari človek je bil razpet z njim.

Vrniti se nazaj pod zakon kot sredstvo za opravičenje je še večja napaka. Pismo Galačanom govori o tem. Zanimivo je, da ko je Pavel pisal raznim cerkvam, je skoraj praviloma začel z zahvaljevanjem Bogu za milost, ki jim jo je dal. Tudi, ko je pisal korintski cerkvi, čeprav so bili tam ljudje, ki so pijančevali, bil je celo nekdo, ki je živel z ženo svojega očeta; vsak nered je bil prisoten, vendar je pismo vseeno začel z zahvaljevanjem Bogu za milost, ki jim jo je On dal. Ko pa je pisal Galačanom, je bil tako jezen nanje, da se ni niti zahvalil Bogu zanje, ampak je takoj napisal, da se čudi, da so se tako hitro obrnili stran od Božje milosti. Kaj je bil problem pri Galačanih? Niso pijančevali, niso prešuštovali, ampak so se vrnili nazaj pod zakon in v Pavlovih očeh je bilo to mnogo bolj resno kot grehi telesa. Mislim, da je imel povsem prav; zame je legalizem največja grožnja Cerkvi. Pod legalizmom mislim postavljanje pravil ljudem, da bi se opravičili, pravil, ki jih ni dal Bog. Tako jemljemo pravico Bogu in sebi dajemo avtoriteto s tem, da pravimo ljudem, da bodo opravičeni pred Bogom, če bodo delali to in to. Bog tega nikoli ni rekel, torej mi nimamo pravice, da kaj takega rečemo.

Drug pomen legalizma je poskušanje da bi dosegli opravičenje pred Bogom z upoštevanjem pravil. Poglejmo sedaj Galačanom 3,1. To je eno od najvažnejših poglavij v vseh Bibliji. Če ne boste presenečeni, me ne slišite dobro. "*O nespametni Galačani, kdo vas je začaral?*" Oni so bili odrešeni, krščeni v svetem Duhu, videli so mnogo čudežev, a spet so bili začarani. Ali ni to presenetljivo? Grška beseda začaran pomeni dobesedno udarjen po očeh. Ko je neki pravoslavni duhovnik prišel na obisk in povedal, da ga je nekdo preklel in mu nakopal prekletstvo, je uporabil isto besedo v moderni grščini in to mi je odprlo oči. To je vrsta prevare, ki je prišla nad ljudi in ni naravna, marveč satanska. "*Kdo vas je začaral, vas, ki vam je bil vendar pred očmi opisan Jezus Kristus, na križ razpeti?*" Vidite rezultat začaranosti? Izničila je tisto, kar je Jezus na križu naredil.

Pavel pravi, da jim je odprto govoril resnico o Jezusu, a oni so odmaknili pogled s tega. Kaj jim je preprečilo, da bi še naprej videli križ? Čarovništvo. Ker niso mogli videti križa, so sledile določene posledice: 1. niso mogli videti, da je zakon prenehal z Jezusovo smrtjo; 2. niso mogli videti, da je križ Božja cena naše stare narave, ker je bil naš stari človek razbojnik in razpet na križ. Če želiš vedeti, kaj Bog misli o naši stari naravi, poglej na križ, to je Božja obsodba nad njo. Tako so se oni vrnili k svojim nezrelim (telesnim) naporom, ker niso videli, da je to bil razbojnik; 3. niso razumeli, da

morajo principi križa delovati v naših življenjih. Je križ, ki ga mora vsak od nas nositi: vsak od nas mora doživeti smrt samemu sebi, da bi lahko živeli za Boga.

Kaj je bil rezultat? *"Samo to bi rad zvedel od vas, ali ste prejeli Duha iz del postave ali iz poslušnosti vere? Tako nespametni ste, da ste začeli z Duhom in zdaj končujete z mesom?"* Vidite, začelo se je z močjo svetega Duha po veri, ne da bi se naslanjali na svoja dela, potem pa so se vrnili nazaj, opirajoč se na svojo grešno naravo in njene napore, da izvršuje zakon. To je v osnovi največji problem krščanske Cerkve. Galačanom 3,10: *"Kolikor jih je namreč iz del postave, so pod prekletstvom, kajti pisano je: 'Preklet vsak, kdor ne vztraja v vsem, kar je zapisano v knjigi postave, da izvrši.'"* Če se vrnete k izvrševanju zakona, morate ves čas izpolnjevati celoten zakon; če to prekinete, ste pod prekletstvom. To ne velja samo za Mojzesov zakon. Poglejmo še Jeremija 17,5: *"Tako govori Gospod: Preklet, kdor zaupa v človeka, se opira na bitje iz mesa, njegovo srce pa se odmika od Gospoda!"* To je legalizem. Sprejmeš moč, ki je na temelju tvoje vere storila zate tisto, kar sam nisi mogel, pa se potem odločiš, da lahko nadaljuješ sam. Poženeš se naprej v zaupanju v samega sebe in svoje sposobnosti in kaj se zgodi? Prideš pod prekletstvo. Bog je izgovoril prekletstvo nad vsakim, katerega srce se obrne od Gospoda in njegove milosti in se vrne k religiji svojih del. Moje osebna ocena je, da je večina cerkva, ki jih poznamo, pod prekletstvom, saj opažam (ko veliko potujem po raznih cerkvah), da večina cerkva izpoveduje vero v Kristusa, a živi v religiji del. Zaupajo v svoja moralna pravila in svoje napore, a sveti Duh je nekakšen dodatek, ki se pokliče vsake toliko časa. Sveti Duh, dragi bratje in sestre, noče biti dodatek. Biblija pravi, da je on Gospod; če ni Gospod, se umakne s prizorišča. On ne pride samo, kadar nam to prija.

Zakon dela od zunaj in nas prepušča našim sposobnostim, milost pa deluje od znotraj in nas oskrbuje z nadnaravnimi sposobnostmi. Zakon je bil dan na dveh kamnitih ploščah, polnih prepovedi in zapovedi. Kadar gledamo na ti dve plošči ali katerikoli drug spisek pravil in si pravimo "To želim delati.", se zanašamo na svoje sposobnosti, na našega starega človeka, ki pa je razbojnik. Prej ali slej se njegove razbojniške aktivnosti odkrijejo. Mislim, da so največji sovražniki resnice legalistični kristjani, ker preganjajo tiste, ki resnično verujejo evangeliju. To ne pomeni nujno, da so grešni. Bili so ljudje z močnim prepričanjem, npr. jezuiti, ki so pričeli z inkvizicijo v Španiji, in ki so bili iskreni. Zakaj so ubijali ljudi v imenu religije? Zato, ker so zaupali v morilca znotraj sebe.

Samo dve vrsti religije obstajata v svetu in obe sta nastale na samem začetku zgodovine: Abelova in Kajnova religija. Abelova religija je religija vere; v pismu Hebrejcem 11,4 piše: *"Po veri je daroval Abel Bogu popolnejšo daritev kakor Kajn."* On je priznal potrebo za žrtvijo sprave, saj je bila prelita kri, Kajn pa je prinesel plodove zemlje, ki jo je Bog preklel. In kakšen je bil rezultat? To je čudovit primer: Abelova vera je naredila mučenika, Kajnova vera pa morilca. Ti dve religiji se vlečeta skozi vso človeško zgodovino. To poudarjam, ker ljudje mislijo, da jo to manj problematična tema, vendar je kot take Biblija ne prikazuje, ima jo za odločujočo, saj znova in znova poudarja dejstvo, da ne moremo doseči opravičenja pred Bogom s tem, da se držimo sistema pravil.

Nova zaveza ima zapovedi, verjetno na stotine; mislim, da jih ima samo Jakobovo pismo preko šestdeset. Vendar ni vprašanje, ali zapovedi so, ampak kakšen odnos imamo do njih. Ena zapoved je, ki se dobesedno ponovi v Stari in Novi zavezi. V Stari zavezi je zapisana v levitskih zakonih (3 Mojzes 11,44), v Novi zavezi pa v 1 Peter 1,16: *"Bodite sveti, ker sem jaz svet."* Če smo pod zakonom, bi rekli: "Moram se držati vseh teh pravil, to moram delati, onega ne smem". Koliko vas ve, kaj se nam dogaja, ko to delamo? Spominjam se, ko sem bil birman v anglikanski cerkvi; nisem bil vernik, niti vedel nisem, kaj to pomeni, vendar sem se odločil, da nisem bil dovolj dober in sem upal, da se bom z birno kaj poboljšal. Ko sem bil star petnajst let, sem se torej odločil, da bom sedaj boljši in da bom delal to in to. Veste, kaj se mi je zgodilo? Uničilo me je. Čim bolj sem se trudil biti dober, hitreje sem postajal slabši. Potem sem rekel, da je to izguba časa. Če postajaš slabši s tem, da se trudiš biti boljši, je najbolje to prenehati poskušati. Vidite, problem je bil v tem, da sem zaupal vase, v svoje napore; svoje telo sem naredil za svojo moč.

Za kristjane zapoved, da morajo biti sveti, še vedno velja, vendar kristjan ne pravi "Jaz moram to narediti.", ampak "Jezus v meni bo skozi mene razodeval svojo svetost. Ne zaupam v svoje napore, ampak se naslanjam na Jezusa, ki živi v meni." Pavel pravi, da zmore vse v tistemu, ki je v njem in mu daje moč, to je Jezusu. Tu ni nobenega zaupanja v samega sebe. Bog nas znova in znova vodi skozi situacije, da bi prišli do trenutka, ko se več ne naslanjamo nase. V svojem življenju sem videl, da sem imel pred skoraj vsakim uspehom, če lahko uporabim to besedo, občutek moje osebne nemoči.

Pomislil bi: "Najbolje, da pustim vse, saj tako tega ne morem storiti." Bog mi je moral pokazati, da tudi če bi to uspel narediti, to ne bi bilo zahvaljujoč mojim naporom.

Veste, komu Bog daje milost? Samo eni vrsti ljudi; ne tistim, ki imajo prav, niti modrim, samo - ponižnim. Ena od velikih skrivnosti uspeha v krščanskem življenju je, da dovolimo Bogu, da nas poniža. No, to ni povsem točno, ker Bog pravi: "Bodite ponižni, ponižajte se." Bog lahko ustvari okoliščine, vendar se moramo mi na to odzvati. Skoraj redno pred vsako konferenco si vzamem čas, da se uležem z obrazom proti tlu pred Bogom. Na tleh se počutim gotovo; nikoli se ne moreš spustiti nižje od tal. Zelo mi je všeč verz Johna Bunjanina in ga pogosto citiram: "Kdor je na tleh, se ne boji padca." Ponižen bo vedno imel Boga za vodjo. Največja nevarnost za kristjana so torej ponos, samozaupanje in arogantnost.

Kaj je potem kristjanova pravičnost? Poglejmo v Rimljanom 8,3-4: "*Kar je bilo namreč po postavi nemogoče, ker je bila zaradi mesa nezmožna, je storil Bog: poslal je svojega Sina v podobi grešnega mesa in zaradi greha in je obsodil greh na mesu, ...*" Vidite, nič slabega ni v Mojzesovem zakonu, nasprotno, Pavel pravi, da je popoln, svet in dober. Problem ni v zakonu, ampak v odpadniku v nas, ki ga zakon ne spreminja, ampak ga naredi vidnega. Česar ni mogel narediti zakon, je naredil Bog, ki je zaradi greha poslal svojega lastnega Sina v podobi grešnega telesa in obsodil greh v telesu. S svojo žrtvijo na križu je Jezus odstranil greh. On je bil zaključna žrtev za greh. Če to verujemo in verjamemo tudi v njegovo vstajenje, smo razvezani od greha. Ampak kakšen je namen tega? Poglejmo četrto vrstico, ki je ključna: "*... da se izpolni pravična zahteva postave v nas, kateri ne živimo po mesu, ampak po duhu.*" Vidite, karkoli že je, nikoli ni doseženo z napani naše telesne narave. Lahko se zgodi le z nadnaravnim posredovanjem svetega Duha.

Reči hočem, da je potrebno živeti nadnaravno življenje, da bi bil kristjan. Kristjan ne moreš biti na naravnem nivoju, moraš se nasloniti na nadnaravno milost in moč, ne samo, ko si v cerkvi v nedeljo zjutraj, ampak moraš biti 24 ur na dan in sedem dni v tednu odvisen od nadnaravne milosti, ki ti jo Bog daje po Svetem Duhu. Sedaj je pomembno ugotoviti, kaj se od nas pričakuje, da delamo. Ne, da izpolnimo celoten zakon, ampak da delamo vse, kar bi zakon moral izpolniti. Odgovor je osupljivo enostaven, lahko se da v eni besedi in ta beseda je: ljubezen. Tu Bog prebije temo in pride s svetlobo v naše življenje. Želim vam dati nekaj odlomkov, da bi to razumeli.

Matej 22,35-40: "*Nekdo izmed njih, ki je bil učitelj postave, ga je hotel skušati in ga je vprašal: 'Učenik, katera je največja zapoved v postavi?' Jezus mu je odgovoril: 'Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe. Na teh dveh zapovedih visi vsa postava in preroki.'*" Ves starozavezni sistem torej temelji na dveh zapovedih: ljubezni do Boga in do bližnjega. Če bi imel jakno in bi jo želel obesiti na obešalnik na zidu, mora najprej tam biti obešalnik. Če zakoni in preroki visijo na, torej so odvisni od teh dveh zapovedi, sta tidve zapovedi največji. Vsi zakoni in preroki imajo torej za cilj doseči dva rezultata: ljubezen do Boga in do bližnjega.

To se stalno poudarja v Novi zavezi. V Rimljanom 13,8-10 piše: "*Nikomur ne bodite nič dolžni, razen da se med seboj ljubite. Kdor namreč bližnjega ljubi je postavo spolnil. Zakaj to: 'Ne prešuštuj, ne kradi, ne poželi' in če je kaka druga zapoved, je obseženo v tej besedi: 'Ljubi svojega bližnjega kakor sam sebe.' Ljubezen bližnjemu ne dela hudega. Spolnitev postave je torej ljubezen.*" To je zelo jasno: izpolnjen zakon je ljubezen do Boga in do bližnjega. 1 Timoteju 1,5: "*Namen te zapovedi pa je ljubezen iz čistega srca in dobre vesti in nehlinjene vere.*" Galačanom 5,6: "*V Kristusu Jezusu namreč niti obreza niti neobreza nič ne velja, ampak vera, ki deluje po ljubezni.*" Ne gre za religiozne obrede, ampak za vero. Ne za intelektualno ali doktrinalno, ne teološko, niti za vero, ki začne prepir in razdvaja ljudi, ampak vero, ki deluje po ljubezni. Tu je definirana vrsta vere, ki jo Bog sprejema. Med kristjani je veliko vere, ki ne zadovoljuje Božjih zahtev, ker ne deluje v ljubezni in se konča v razkolih, prepirih, zavisti. Pri Bogu je taka vera nesprejemljiva. Edina stvar, ki konec koncev nekaj pomeni v krščanskem življenju, je vera, ki deluje v ljubezni. Spomnil sem se zgodbe o človeku, ki se je prepiral s svojo mamo, ki je želela, da gre v cerkev, on pa tega ni hotel. On pravi: "Nočem iti v cerkev. Ti ljudje me nimajo radi, jaz pa njih ne maram. Povej mi dva razloga, da bi moral iti." Mama pravi: "Prvič, star si štirideset let, in drugič, ti si pastor te cerkve." To je tipično, nobene ljubezni, samo religiozne aktivnosti. Izguba časa. Slišite, vse, kar ne prinaša ljubezni, je izguba časa.

Janez 14,15 in 23: "*Če me ljubite, boste izpolnjevali moje zapovedi.*" "*Če me kdo ljubi, bo spolnjeval mojo besedo.*" Kaj je motiv krščanske poslušnosti? Zakaj smo Bogu poslušni? Ker ga ljubimo. Moram reči, da je ljubezen najmočnejša motivacija v življenju. Biblija pravi v Visoki pesmi, da je ljubezen močna kot smrt. Smrti se ne moremo upirati, ko pride, ji nihče ne more reči, da je noče. Ljubezen je močna kot smrt. Zakaj smo Bogu poslušni? Ne zato, ker se bojimo kazni - to je zakon, ampak zato, ker ga ljubimo.

Starši, s kakšnimi otroki bi raje imeli opravka: s tistimi, ki jim je treba požugati s prstom, češ, če ne storiš tega in tega, boš že videl, ali s tistimi, ki pravijo: "Mama, jaz želim delati tisto, kar je dobro, ker te ljubim." Do kje nas lahko pripeljejo grožnje s kaznijo? Ne daleč, še posebno v sodobni družbi. To povzroča le bežanje odpadnikov. Mnogi so uporniki v cerkvi, ki bežijo od Boga, ker se bojijo. Pogovarjal sem se z mnogimi dragimi sestrami, ki so bile v katoliških šolah, in povedale so mi, da je razlog, da so v teh šolah in v katoliški cerkvi, to, da se bojijo pekla. Jaz se bojim pekla in vsak normalen človek bi se moral bati, vendar nas to ne sme motivirati. Moja poslušnost Jezusu je motivirana z ljubeznijo do Njega, ker je On zame naredil toliko, kot ne bi mogel nihče drug. Tisto malo, kar jaz lahko naredim zanj, je majhna žrtev.

Ko bi prenehali motivirati ljudi s pravili in jih začeli motivirati z ljubeznijo, bi bili presenečeni nad rezultati. 1. Janez 4,18: "*Strahu ni v ljubezni, temveč popolna ljubezen strah prežene; kajti strah je združen s trpljenjem, a kdor se boji, ni popoln v ljubezni.*" Ko smo popolni v ljubezni, nismo motivirani s strahom. Iskrena poslušnost se razvija. Ko pridete k Bogu, ne veste veliko o Božji volji, ne poznate mnogo Biblije, ne veste nekaterih stvari, za katere je Bog želel, da jih delate, in za nekatere, ki jih Bog ne želi. Tako ste delali nekatere stvari, ki jih Bog ni želel, vendar ste, če ste bili iskreni, ko ste nadaljevali življenje z Bogom, postali Njegovi prijatelji in brali Njegovo besedo, postajali vse bolj poslušni. Koliko vas je doseglo popolno poslušnost? Tako je, tudi jaz je nisem. Filipljanom 1,9-11 pravi: "*In to prosim, da bi vaša ljubezen rasla v spoznanju in vsaki razumnosti ...*" Razumete, eno je imeti ljubezen, drugo pa razumeti Božjo voljo. Tudi jaz rastem v tem, ni vse popolno od začetka. "*... da boste preskušali, kaj je boljše, da bi tako bili za dan Kristusov čisti in brez spotike, napolnjeni po Jezusu Kristusu s sadom pravičnosti v slavo in hvalo Božjo.*" O Božjih stvareh se moramo učiti.

Ko sem se spreobrnil, sem veliko preklinjal, žal mi je to priznati. A v trenutku sem bil osvobojen od tega in mislil sem, kako je to čudovito. Kasneje pa mi je Bog pokazal druge probleme z mojim jezikom. Včasih sem pretiraval, kritiziral, pogosto sem dajal negativne izjave in izjave nevere. Bog me je moral osvoboditi vsega tega. Razumete, to je proces. Koliko vas je doseglo popolno kontrolo jezika? Biblija pravi, da če lahko nadzoruješ svoj jezik, lahko nadzoruješ karkoli in si popoln. Važno vprašanje pa je, koliko nas napreduje v tem procesu.

Zelo pomembno je vedeti, da bomo še padali, včasih bomo zgrešili Božjo voljo, ne bomo dosegli popolne poslušnosti, vendar naj nas ne skrbi zaradi tega. Veste, zakaj? Zato, ker se nam vera vračunava v pravičnost ves čas. Ali ni to dobra in radostna novica? Ni se nam treba mučiti z vsemi mogočimi naprežanji, da ne naredimo napake, ker je verjetnost padca tem večja, čim bolj se borimo. Prideš v prodajalno, povsod sami napisi "Ne dotikaj se!", a vseeno z roko zadeneš ob nekaj in vse se zruši. Bil si tako napet, da si naredil napako. Verjetnost, da bomo dobri, bo večja, če se sprostimo. Ves čas pa je vse pokrito z Jezusovo pravičnostjo in to nam daje prave motive.

Naj poudarim: Jezus je tisto noč, ko je bil izdan, rekel Petru, da ga bo trikrat zatajil. Potem pa je povedal Petru, da je prosil zanj, a ne zato, da se ga ne odreče, ampak da mu vera ne opeša (Luka 22,32). Peter je izdal Jezusa in to je bilo strašno, a vere ni izgubil in to mu je bilo všteto v pravičnost. Bodimo iskreni: koliko se nas ni spotaknilo v krščanskem življenju, koliko nas ni naredilo tisto, za kar smo vedeli, da ne bi smeli? Veste, radostna novica pa je, da nam je bila naša vera ves čas vračunana v pravičnost. Aleluja!